

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119011087
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2119011087.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovaným N. A. a H. P., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30.09.2021 pod sp. zn. 4T/24/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.04.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu boli obžalované N. A. a H. P. uznané vinnými z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode v období od konca júna 2015 do 16.07.2015 v priestoroch realitnej kancelárie Tempo real, Hornopotočná č. 2, Trnava, spolu s doposiaľ nestotožneným mužom opakovane kontaktovali M. B., pričom jej uvádzali, že spoluvlastníci bytu č. X na adrese C. XXXX/XX, H., majú záujem predať daný byt a pod zámienkou predaja bytu od nej vylákali postupne na rôznych miestach na území mesta H., ako rezervačnú zálohu hotovosť vo výške 7.159,-€, pričom spoluvlastníci daného bytu o tom nemali vedomosť a taktiež nemali ani úmysel v danom čase predať daný byt, čím M. B., bytom H., D. C. XXXX/XX spôsobili celkovú škodu vo výške najmenej 7.159,-.

Následne okresný súd za túto trestnú činnosť vo výroku o treste v napadnutom rozsudku rozhodol tak, že :

Obžalovanej N. A. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladá trest uložený obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/58/2014 zo dňa 27.09.2018 v spojení s uznesením KS v Trnave, sp. zn.: 3To/82/2019 zo dňa 02.06.2020, právoplatnými dňa 02.06.2020, ktorým bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 /štyri/ roky so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný.

Obžalovanej H. P. podľa § 44 Trestného zákona taktiež upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladá trest uložený obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/58/2014 zo dňa 27.09.2018 v spojení s uznesením KS v Trnave, sp. zn.: 3To/82/2019 zo dňa 02.06.2020, právoplatnými dňa 02.06.2020, ktorým bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 3/tri/ roky s podmieneným odkladom, nariadením probačného dohľadu, uložením povinnosti zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie a s určením skúšobnej doby trvaní 5 rokov, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný.

Spoločne k obom obžalovaným rozhodol okresný súd vo výroku rozsudku podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodenú M. B., nar.: XX.XX.XXXX bytom H., D. C. XXXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č.l. 436-440 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie výlučne okresný prokurátor, namietajúc ním výrok o treste vo vzťahu k obžalovanej H. P. a výrok o náhrade škody vo vzťahu k obom obžalovaným.

Pokiaľ ide o výrok o treste obžalovanej H. P., tento považuje prokurátor za nezákonný najmä pre absenciu aplikácie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keď považuje i postup okresného súdu v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia zo dňa 14.06.2010 pod sp. zn. Tpj/104/2009 za nesprávny, pretože je toho názoru, že aplikovanie výrazne obmedzenej asperačnej zásady v zmysle § 41 ods.2 Tr. zák. nevylučuje súčasné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. Pri prevahe priťažujúcich okolností podľa § 38 ods.4 Tr. zák., mal byť ukladaný v zmysle § 222 ods.3 Tr. zák. (zbiehajúca sa trestná činnosť v predchádzajúcom odsudzujúcom rozsudku) trest odňatia slobody v rozpätí 5 rokov a 4 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace. So závermi vyššie uvedeného stanoviska sp. zn. Tpj 104/2009, že spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2) sa nestotožňuje.

Po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu SR z 28.11.2012 sp. zn. PL. ÚS 106/2011 o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR už nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Po zrušení časti tzv. asperačnej zásady o zvyšovaní dolnej hranice trestnej sadzby už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje už len hornú hranicu s § 38 ods. 4 Trestného zákona, ktorý zvyšuje dolnú hranicu trestnej sadzby, a preto je vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.

Na základe týchto úvah navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovanej H. P. zrušiť a uložiť jej nepodmienečný trest vo výmere najmenej 5 rokov a 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušiť výrok o treste uložený obžalovanej rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 27.9.2018, sp. zn. 5T/58/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava zo dňa 2.6.2020, sp. zn. 3To/82/2019. Na záver prokurátor uviedol, že nepovažuje v danom prípade za dôvodné poukazovať na aplikačnú prax ESLP ohľadom dĺžky trestného konania, pretože je síce pravdou, že skutok sa datuje k roku 2015, no trestné oznámenie bolo poškodenou podané až v roku 2018, k odsúdeniu došlo v roku 2021, a teda dĺžka konania niečo vyše troch rokov, nie je neprimeraná z hľadiska porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody u oboch obžalovaných v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor uviedol, že tento taktiež nepovažuje za nezákonný. Konštatoval, že výška spôsobenej škody bola v konaní spoľahlivo preukázaná výpoveďou poškodenej, svedka Mgr. O. O. a výdavkovými pokladničnými dokladmi. Poškodená si uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 7.159 Eur. Obžalované spôsobenú škodu poškodenej neuhradili.

Síce svedok Mgr. O. zaplatil poškodenej formou vzájomného zápočtu finančné prostriedky vo výške 4000 Eur z dôvodu, že sa voči nej cítil morálne zodpovedný, nakoľko obžalované poznal, avšak zvyšná časť spôsobenej škody jej uhradená nebola. Súd mal v uvedenom prípade postupovať podľa § 287 ods.1 Tr. poriadku a teda obžalované zaviazat' na náhradu škody vo výške 3.159 Eur spoločne a nerozdielne a so zvyškom nároku poškodenú odkázat' na civilný proces v zmysle § 288 ods.2 Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd výrok o náhrade škody okresného súdu zrušil a obžalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej M. B. škodu vo výške 3.159 € a so zvyškom nároku poškodenú odkázat' na civilný proces v zmysle § 288 ods.2 Trestného poriadku.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obhajcov obžalovaných, prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti oboch obžalovaných a poškodenej.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolaniu okresného prokurátora vyhovieť z dôvodov koncipovaných v jeho písomnom podaní.

Obhajca obžalovanej N. A. sa zdržal vyjadrenia k podanému odvolaniu okresného prokurátora.

Obhajca obžalovanej H. P. uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a preto navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a tak zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

K výroku o treste u obžalovanej H. P.

Pri preskúmaní odvolaním napadnutého výroku o treste vo vzťahu k menovanej obžalovanej krajský súd zistil, že tento výrok je správny a zákonný.

Vo vzťahu k tomuto výroku súd I. stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel k správne mu záveru o tom, že vzhľadom na správanie sa obžalovanej po spáchaní skutku, s poukazom na čas, ktorý uplynul od jeho spáchania, ako i samotný účel trestu, bolo pri nezistení žiadnej poľahčujúcej, ale ani priťažujúcej okolnosti (správny bol pritom postup okresného súdu pri aplikácii stanoviska trestnoprávneho kolégia zo dňa 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 104/2009) plne dôvodným upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, pretože je možné aj podľa názoru odvolacieho súdu pokladať trest uložený obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/58/2014 zo dňa 27.09.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.:3To/82/2019 zo dňa 02.06.2020, právoplatnými dňa 02.06.2020, ktorým bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 3/tri/ roky s podmieneným odkladom, nariadením probačného dohľadu, uložením povinnosti zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie a s určením skúšobnej doby trvaní 5 rokov, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný, zodpovedajúci požiadavke individuálnej i generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátora, má odvolací súd za potrebné iba dodať, že rozhodovacia činnosť súdov / vid' napr. rozsudok NS SR zo dňa 10.09.2020 pod sp. zn. 5Tdo 18/2020/ v otázke použitia ustanovenia § 37 písm. h/ <. Tr. zák. sa celkom konzistentne riadi Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, č. 1/2011 (sp. zn. Tpj 104/2009) k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ <. Tr. zák. v otázke „viac“ trestných činov, na ktorý poukázal prokurátor v odvolaní.

Podľa predmetného stanoviska „pojmy „viac“, v slovnom spojení "viac trestných činov" v § 37 písm. h/ <. Tr. zák. a "dva a viac" v slovnom spojení "dva a viac trestných činov" v § 41 ods. 1 <. Tr. zák., sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h/ <. Tr. zák. je v tomto rozsahu aj napriek rozdielnemu výkladu prokurátora potrebné vykladať tak, že Trestný zákon považuje za priťažujúcu okolnosť spáchanie viac ako jedného trestného činu. Spáchanie zbíhajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 <. Tr. zák., nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ <. Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 <. Tr. zák.).“

Aj podľa názoru odvolacieho súdu aplikácia týchto dvoch ustanovení súčasne, nie je naďalej prípustná / a to ani po nadobudnutí účinkov nálezu ÚS SR z 28.11.2021 sp. zn. PL ÚS 106/2011/, lebo by reálne

dochádzalo k porušovaniu zásady ne bis in idem - nie dvakrát za to isté. V danom prípade okresný súd, sa týmto stanoviskom náležite riadil, a preto výrok o treste v rozsudku okresného súdu je aj z tohto dôvodu správny a zákonný.

Pokiaľ ide o samotnú primeranosť trestu (uloženého v predchádzajúcom odsudzujúcom rozsudku aj v súvislosti s momentálne súdenou trestnou činnosťou), odvolací súd má za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že za neprimeraný možno považovať taký trest, ktorého druh alebo výmera je v zrejmom rozpore s hľadiskami, ktoré sú určené v zásadách pre ukladanie trestov podľa § 34 Trestného zákona. V prejednávanej veci krajský súd nepovažoval upustenie od uloženia súhrnného trestu vzhľadom aj na zbiehajúcu sa trestnú činnosť za neprimerané, nakoľko prvostupňový súd pri ukladaní trestu podľa názoru odvolacieho súdu veľmi starostlivo prihliadal ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, na osobu páchatelky, jej súčasné pomery a možnosti nápravy, a preto sa s uloženým výrokom o upustení od uloženia súhrnného trestu (bez jeho prípadnej modifikácie) vzhľadom na trest uložený obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/58/2014 zo dňa 27.09.2018 v spojení s uznesením KS v Trnave, sp. zn.: 3To/82/2019 zo dňa 02.06.2020, stotožnil aj súd druhého stupňa, považujúc ho rovnako ako súd prvého stupňa na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný.

K výroku o náhrade škody vo vzťahu k obom obžalovaným

Preskúmajúc prokurátorom napadnutý výrok o náhrade škody, krajský súd po analýze spisového materiálu dospel k zisteniu, že okresný súd aj o uplatnenom nároku poškodenej M. B. rozhodol zákonným spôsobom. Prvostupňový súd v danom smere síce stručne, ale procesne dostatočným spôsobom odôvodnil svoj postup v zmysle § 288 ods. 1 Tr. por. relevantnými skutočnosťami na strane 9 napadnutého rozsudku, ktoré odvolací súd považuje za správne a zodpovedajúce zistenému skutočnému stavu veci. V tomto ohľade nepovažuje odvolací súd za potrebné nič dodávať, pretože je zjavné, že upresnenie prípadnej náhrady škody so zreteľom na nedostatočnosť výpovede svedka O. a ostatných vykonaných dôkazov, by vyžadovalo ďalšie dokazovanie v rozsahu a vo význame, ako to naznačil okresný súd v napadnutom rozsudku a preto bolo správnym a zákonným odkázať poškodenú s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Potrebami trestného stíhania treba rozumieť skutkový stav potrebný na spravodlivé rozhodnutie o vine a treste. Aj keď je tento skutkový stav dostatočný, súd môže doplniť dokazovanie potrebné len na rozhodnutie o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom. Môže tak urobiť napríklad ešte na hlavnom pojednávaní, ktoré je už nariadené, alebo pri jeho odročení na krátky čas, pričom možno vykonať dôkazy bez väčších ťažkostí (napr. dopytom a pod.). Za podstatné prieťahy trestného stíhania treba považovať tie, ktoré by narúšali výchovný účel trestného stíhania. Jeho splnenie vyžaduje tiež to, aby sa o trestnom čine rozhodlo čo najskôr po jeho spáchaní. Osobitne nemožno vykonávať ďalšie dokazovanie presahujúce potreby trestného stíhania vo väzobných veciach. / R II/1962/

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutých výrokov rozsudku, odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.